

60 godina
Dvorane kulturnog centra Beograda

Bolje je u bioskopu!

Godinama sam tražila jedan film, za koji sam znala da sam ga gledala na Festu, u Dvorani Kulturnog centra, i nikako nisam mogla da ga nađem, iako sam otprilike znala godinu, a i to da je južnoamerički. Ispostavilo se da je to čileansko-holandski film *Od četvrtka do nedelje* Dominge Sotomajor. Pamtim film kao dobar i sa nekom posebnom sporosti i metafizikom, zašto bih ga u protivnom toliko tražila, ali verujem da je u tome koliko sam i njega i neke druge filmove videla i osećala doprinela kamerna, svečana, bombonjerasta bioskopska sala Dvorane Kulturnog centra. Nije slučajno što ovu salu upoređujem sa bombonjerom, to kako je arhitektonski artikulisana, skockana, udobna, *par excellence* bioskopska, intimna, taman je kako treba za publiku koja i inače u nju dolazi i najviše voli upravo ovu salu. To je moj ideal bioskopa, ona je nit' mala, nit' velika, taman tolika da se u nju smesti taj divan radoznali svet.

Ta sam generacija, da je za mene sinonim za Dvoranu Kulturnog centra, odnosno za ono što me je najviše zanimalo, a to je film, upravo čuveni i dragi Nebojša Popović. Za mene su panorame nordijskog i španskog filma, koje je on uređivao i selektovao bile među najzbudljivijim filmskim događajima, impuls života, pogled u neke druge egzotične svetove. Atmosfera sa ovih događaja, lepi svet, u divnoj odeći, sa osmesima, koji čavrlja dok razvodnici donose dodatne stolice, jer su sva mesta već popunjena, istinska je filmska i ljudska radost.

Dva su događaja, relativno nedavna, koja bih izdvojila, a koja se upisuju u istoriju trajanja Dvorane Kulturnog centra. Jedna je specijalna projekcija filma *Majstori, majstori*, uz prisustvo dela ekipe filma. Na projekciji sam bila s drugaricom, koja se porodila nekoliko dana kasnije, pa je na filmu na neki način bila i njena ćerka Vera, ali i sa dvojicom drugara, koji su replike filma, naravno, znali napamet, s tim što ih je jedan izgovarao, doduše tiho, da ne smeta, deset sekundi pre nego što bi ih izgovorio glumac. Nekog bi ovo iritiralo, ali meni je bilo beskrajno zabavno. Možda najviše smeha ikad na nekoj projekciji, a i posle nje bilo je na jednoj od mnogih specijalnih projekcija filma *Moj jutarnji smeh*. Ne pamtim da se publika ikad tako do suza smejala kao kad su Marko Đorđević i njegova ekipa razgovarali sa Stefanom Arsenijevićem. Iskričavost filma prelila se u razgovor, i ovo pamtim kao jedan od najradosnijih filmskih događaja u svom životu.

Ana Vučković Denčić
književnica i novinarka